

Pilinszky köz

VISSZHANG - LIII. évfolyam 24. szám, 2009. június 12.

Örülök, hogy Hárs György kollégám ott járt a Pilinszky Jánosról elnevezett (volt Szivárvány köz) utcácska hivatalos keresztelőjén. (*Köz és sze[re]plői, ÉS*, 2009/19., máj. 8.). Köszönöm neki. De hol volt a Magyar Írószövetség által delegált tag? Hát a Szépírók Társasága hol volt? Akár elnöki szinten, hiszen a világ egyik legnagyobb XX. századi költőjéről sikerült végre utcát elneveztetni a szülővárosában! De kit érdekel a tavalyi hó? Sohasem gondoltam volna, hogy Pilinszky is felejtős lesz, legyen bármekkora a mai magyar sztárkultusz...

A szokás: bizony puccos márványtábla és relief, de mit ad Isten: erre nem volt meg a költségvetési keret! Ezen már röhögni sem volt kedvem. Így persze - evés közben jön meg az étvágy alapon - nincs vége a történetnek. Utcabútor-szobor-párosért fogok harcolni, akár bele is halva. Ott fog - krómacél (sic!) - csillogni a Cukor utca és a Pilinszky János köz sarkán.

Pusztá ötletgazdává a helyhiány miatt rövidültem. És most kapaszkodjon meg Hárs György és a kedves olvasó, *húsz év kemény küzdelme* ez a kicsit savanyú, kicsit sárgább, de a miénk utcácska.

Halála után senki sem kaphat utcanévet Budapesten, csak 25 év után. Gondolva - akkor még nagyon helyesen -, ha meghal egy elvtárs, nehogy már ott tündököljön a neve egy hét múlva valamelyik utcán. A rendszerváltás után mindez okafogyottá vált. Az Alkotmánybíróságot is megjártam. Hiába. Aztán lejárt a moratórium, 2006-tól újra bedobtam magam, s az utcák védetté váltak. Mindegyik. Megjegyzem, én is gondoltam a Piarista közre, de Hárs Györgynek tudnia kell: ez a név a mai Pesti Barnabás elődje volt. Ő meg, szegény, aki mindössze 24 évet élt, az illegális kommunista párt tagja volt, Bajcsyval együtt végezték ki a nyilasok Sopronkőhidán. Ezért - noha az utca neve nem védett - nem lehetett helyette Pilinszky.

Így aztán a logika megint elbukott. Maradt ez a szintén védett Szivárvány. Millió bizottság, kuratórium. Közben, 2007 májusában szívinfarktust kaptam. Lelassultak az események. De fölépültem, és mint ama Botond, beszakítottam Budapest-Bizánc kapuját. Így jött létre ez a nyúlfarok. És senki sem segített. Kocsis Zoltán, a költő barátja, akár Törőcsik Mari, egyetlen levelet nem írtak, a telefont nem emelték föl, mondván, Pilinszky szerény volt. Én meg nem szeretem, ha halottak nevében megszólalnak az élők. Az utcaátadás kezdetén eleredt az eső. Mikor vége lett, el is állt. Pilinszky János könnyei voltak. Megszentelve, mely a sót kimosta. A Duna Televízió negyvenöt másodpercre méltatta az egészszet. Jó, ha harmincan lehattunk. Családias légkör. Ámen.

talán több mint ötletgazda